

Sygn. akt I C 2916/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 września 2021r.

Sąd Rejonowy w Kaliszu w I Wydziale Cywilnym, w składzie:

Przewodniczący: sędzia Michał Włodarek

Protokolant: st. sekr. sąd. Anna Dulas

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 21 września 2021r. w K.

sprawy z powództw **A. M. (PESEL (...))**

przeciwko pozwanej **R. K. (1) (PESEL (...))**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej R. K. (1) na rzecz powoda A. M.:

1. kwotę 8.343,99zł (osiem tysięcy trzysta czterdzieści trzy złote 99/100) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 12 lipca 2019r. do dnia zapłaty,

2. oddala powództwo w pozostałej części,

3. nakazuje pobrać od powoda A. M. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Kaliszu kwotę 100,00zł (sto złotych 00/100) tytułem części nieuiszczonej opłaty sądowej od pozwu,

II. zasądza od pozwanej R. K. (1) na rzecz powoda A. M. kwotę 15.270,00zł (piętnaście tysięcy dwieście siedemdziesiąt złotych 00/100) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi:

- od kwoty 5.000,00zł (pięć tysięcy złotych 00/100) od dnia 12 lipca 2019r. do dnia zapłaty,

- od kwoty 270,00zł (dwieście siedemdziesiąt złotych 00/100) od dnia 20 marca 2020r. do dnia zapłaty,

- od kwoty 10.000,00zł (dziesięć tysięcy złotych 00/100) od dnia 30 listopada 2020r. do dnia zapłaty,

III. zasądza od pozwanej R. K. (1) na rzecz powoda A. M.:

1. kwotę 2.088,99zł (dwa tysiące osiemdziesiąt osiem złotych 99/100) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego,

2. kwotę 2.817,00zł (dwa tysiące osiemset siedemnaście złotych 00/100) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 1.800,00zł (jeden tysiąc osiemset złotych 00/100) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego,

IV. nie obciąża pozwanej R. K. (1) kosztami procesu w pozostałej części,

V. przyznaje od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Kaliszu na rzecz r.pr. R. K. (2), Kancelaria Radcy Prawnego w K. kwotę 1.200,00zł (jeden tysiąc dwieście złotych 00/00) podwyższoną o kwotę podatku od towarów i usług tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną pozwanej R. K. (1) z urzędu.

Sygn. akt I C 2916/19

UZASADNIENIE

W dniu 21 października 2019r. powód A. M. skierował do tut. Sądu żądanie zasądzenia od pozwanej R. K. (1) kwoty 8.399,99zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 12 lipca 2019r. do dnia zapłaty, a ponadto żądanie zasądzenia kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód podniósł, iż w wyniku zdarzenia drogowego z dnia 20 maja 2019r., którego sprawczynią i winną zaistnienia była pozwana R. K. (1) doszło do kolizji drogowej, na skutek której uszkodzony został jego pojazd – motocykl m. (...) o nr rej. (...), a pozwana pomimo wezwania jej do naprawienia szkody nie dokonała żadnych czynności w celu jej zrehabilitowania.

Powód wskazał również, iż w skład dochodzonej pozewem należności pieniężnej wchodzi kwota 599,99zł z tytułu zwrotu kosztów sporządzenia przed sądowej wyceny szkody komunikacyjnej przez niezależnego rzeczoznawcę samochodowego.

W odpowiedzi na pozew pozwana R. K. (1) wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie na jej rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu tego kwalifikowanego pisma procesowego pozwana zanegowała swoje sprawstwo i winę w spowodowaniu zdarzenia drogowego z dnia 20 maja 2019r. oraz zakwestionowała zasadność powództwa i wysokość dochodzonego odszkodowania.

Pozew z dnia 20 marca 2020r. powód A. M. skierował do tut. Sądu żądania zasądzenia od pozwanej R. K. (1) kwoty 5.270,00zł, i tak tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w związku z wypadkiem komunikacyjnym z dnia 20 maja 2019r. kwotę 5.000,00zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 12 lipca 2019r. do dnia zapłaty oraz tytułem zwrotu kosztów leczenia powypadkowego kwotę 270,00zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, a ponadto zasądzenia kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że w dniu 20 maja 2019r. ok. godz. 15:30 w miejscowości P. miał miejsce wypadek komunikacyjny, w trakcie którego kierująca rowerem pozwana doprowadziła do zderzenia z motocyklem m. (...) o nr rej. (...) prowadzonym przez powoda, na skutek czego powód doznał obrażeń ciała.

Powód tego samego dnia był konsultowany w Wojewódzkim Szpitalu (...) w K., gdzie udzielono mu pomocy medycznej w Szpitalnym Oddziale Ratunkowym.

U powoda rozpoznano obrażenia ciała w postaci złamania obojczyka lewego.

Po opuszczeniu szpitala powód kontynuował leczenie powypadkowe, pozostawał pod opieką lekarza rodzinnego oraz konsultował się ortopedycznie.

Powód nadal odczuwa negatywne skutki zdarzenia.

Powód podniósł również, że w związku z leczeniem poniósł wydatki w wysokości 270,00zł.

W odpowiedzi na pozew pozwana R. K. (1) wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie na jej rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu tego kwalifikowanego pisma procesowego pozwana zanegowała swoje sprawstwo i winę w spowodowaniu zdarzenia drogowego z dnia 20 maja 2019r. oraz zakwestionowała zasadność powództwa oraz wysokość dochodzonego zadośćuczynienia i odszkodowania.

W toku postępowania strony podjęły nieskuteczną próbę ugodowego zakończenia sprawy.

Postanowieniem z dnia 8 czerwca 2020r. Sąd Rejonowy w Kaliszu w sprawie o sygn. akt I C 633/20 zwolnił pozwaną od kosztów sądowych w całości oraz ustanowił dla niej pełnomocnika z urzędu.

Postanowieniem z dnia 15 czerwca 2020r. Sąd Rejonowy w Kaliszu w sprawie o sygn. akt I C 633/20 zarządził połączenie sprawy o sygn. akt I C 633/20 ze sprawą o sygn. akt I C 2916/19 w celu i wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia.

Postanowieniem z dnia 9 października 2020r. Sąd Rejonowy w Kaliszu w sprawie o sygn. akt I C 2916/19 zwolnił w całości pozwaną od kosztów sądowych.

W piśmie procesowym z dnia 30 listopada 2020r. powód rozszerzył żądanie pozwu z tytułu zadośćuczynienia o dalszą kwotę 10.000,00zł i wniósł o zasądzenia od pozwanej na jego rzecz tytułem zadośćuczynienia i odszkodowania pieniężnego kwoty 15.270,00zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od kwot 5.000,00zł i 10.000,00zł odpowiednio od dnia 12 lipca 2019r. i od dnia rozszerzenia powództwa do dnia zapłaty oraz podtrzymał wcześniej zgłoszone roszczenia.

W piśmie procesowym z dnia 7 maja 2021r. powód rozszerzył żądanie pozwu z tytułu szkody na mieniu o dalszą kwotę 1.500,00zł i wniósł o zasądzenia od pozwanej na jego rzecz tytułem odszkodowania pieniężnego kwoty 9.899,99zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 12 lipca 2019r. do dnia zapłaty oraz podtrzymał wcześniej zgłoszone roszczenia.

Pozwana zakwestionowała również w całości rozszerzenia żądań odszkodowawczych i wniosła o ich oddalenie w całości.

Sąd Rejonowy ustalił, następujący stan faktyczny.

Pozwana R. K. (1) w dniu 20 maja 2019r. w miejscowości P., gm. K. na drodze wojewódzkiej (...) kierując rowerem nieumyślnie naruszyła zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że jadąc od strony miejscowości J. w kierunku miejscowości K. wykonała manewr skrętu do posesji, nie ustąpiła pierwszeństwa kierującemu motocyklem m. (...) o nr rej. (...) jadącemu z przeciwnego kierunku ruchu kierowanym przez powoda A. M. i doprowadziła do zderzenia z tym pojazdem.

W wyniku zdarzenia kierujący motocyklem doznał obrażeń ciała w postaci: złamania obojczyka lewego, które to obrażenia naruszyły czynności narządu ciała na czas powyżej siedmiu dni.

Następstwem przedmiotowego zdarzenia było również uszkodzenie pojazdu należącego do powoda.

Prawomocnym wyrokiem z dnia 6 grudnia 2019r. Sąd Rejonowy w Kaliszu w sprawie o sygn. akt II K 1336/19 skazał pozwaną R. K. (1) na karę grzywny za występki wypełniający dyspozycję art. 177 § 1 kk.

(notatka informacyjna o zdarzeniu drogowym k. 7, 79, kopia wyroku II K 1336/19 k. 46, 80, opinia biegłego k. 167-189, 204-205, z akt Sr w Kaliszu II K 1336/19: notatka urzędowa k. 1, 14, protokół oględzin miejsca wypadku drogowego k. 2-3, szkic sytuacyjny k. 4, protokół oględzin pojazdu k. 5-6, 7-8, protokół badania stanu trzeźwości analizatorem wydechu k. 9, 10, protokół przesłuchania świadka k. 11-13, 31-32, 62-63, zdjęcia k. 21, opinia sądowo lekarska k. 27, protokół przesłuchania podejrzanego k. 35-36, opinia k. 42-58, wyrok k. 77, zarządzenie wykonania wyroku k. 81)

Do wykonania naprawy motocykla m. (...) o nr rej. (...) konieczne były następujące części zamienne: wykl G, szyba OSŁ, napis P, wykl prz L D, wykl prz LZ, wykl S prz L, lusterko L, lusterko P, wkład reflektora, kierunkowskaz prz L kpl, błotnik prz, błotnik prz P, ciężarek wyważaj L, uchwyt gumowy L, dźwignia sprzęgła, zbiornik paliwa, obud T lawki siedz, rama T, pokr silnika prz L.

Uszkodzenia opisanych powyżej elementów wyposażenia pojazdu nie powstały w wyniku zaistnienia innego zdarzenia drogowego i pozostawały w związku z przedmiotowym zdarzeniem objętym n/n postępowaniem.

W celu przywrócenia stanu poprzedniego w pojeździe prac naprawczych wymagały tylny element ramy, pokrywa silnika prz L, wykładzina czesc gorna, oslona błotnika prz P, błotnik prz, uchyt gumowy L, dzwignia sprzęgła, ciężarek kierownicy L, zbiornika paliwa, reflektor, migacz prz L, wykł s prz P, skrzynia korbowa, natomiast lakierowaniu podlegały: błotni prz P, ciężarek wyważaj L, wykł S prz P.

Wartość materiałów niezbędnych do restytucji pojazdu do stanu sprzed zdarzenia bez uwzględnienia podatku Vat wynosi 16.971,31zł, natomiast koszt naprawy mechanicznej i lakierniczej, przy uwzględnieniu, iż wartość jednej godziny pracy pracownika przedsiębiorstwa naprawczego wynosi 100,00zł bez uwzględnienia podatku Vat wynosi 750,00zł, co stanowi łączną kwotę bez uwzględnienia podatku Vat 17.721,31zł, natomiast z uwzględnieniem tej daniny publicznej wynosi 21.797,21zł.

Kwota 21.797,21zł stanowi rzeczywisty koszt przywrócenia motocykla K. ZX 10R o nr rej. (...) do stanu sprzed kolizji drogowej z dnia 20 maja 2019r.

Wartość rynkowa motocykla K. ZX 10R o nr rej. (...) w dniu 20 maja 2019r. wynosiła kwotę 13.244,00zł, natomiast wartość uszkodzonego pojazdu w dniu 20 maja 2019r. wynosiła kwotę 3.919,00zł.

W dniu 31 grudnia 2019r. powód dokonał sprzedaży motocykla K. ZX 10R o nr rej. (...) za kwotę 5.500,00zł.

W pojeździe K. ZX 10R o nr rej. (...) na skutek zdarzenia drogowego z dnia 20 maja 2019r. wystąpiła tzw. „szkoda całkowita”.

Naprawa pojazdu nie była ekonomicznie uzasadniona.

(ekspertyza prywatna k. 8-26, opinia biegłego k. 167-189, 204-205, umowa sprzedaży k. 224)

Powód poniósł również przedsądowe wydatki związane z pozyskaniem dokumentu prywatnego w postaci kalkulacji naprawy pojazdu motocykla K. ZX 10R o nr rej. (...) w wysokości 599,99zł, który stanowił podstawę ustalenia i dochodzenia roszczeń od pozwanej w postępowaniu sądowym.

(potwierdzenie przelewu k. 228, faktura Vat k. 230)

Powód po wypadku konsultował się w Wojewódzkim Szpitalu (...) w K., gdzie udzielono mu pomocy medycznej w Szpitalnym Oddziale Ratunkowym.

U powoda rozpoznano złamanie obojczyka lewego. W badaniu RTG stwierdzono wieloodłamowe złamanie trzonu obojczyka z przemieszczeniem.

Powoda zaopatrzono elastyczną ortezą ósemkę oraz zastosowano leczenie farmakologiczne, a ponadto zalecono kontrolę w poradni ortopedycznej.

Powód kontynuował leczenie u specjalisty ortopedy.

W wyniku wypadku powód w związku z niezdolnością do pracy przebywał na zwolnieniu lekarskim w okresie od dnia 20 maja 2019r. do dnia 23 lipca 2019r.

(karta informacyjna leczenia szpitalnego k. 81-83, druk (...) k. 84-87, historia choroby k. 88)

W obszarze następstw ortopedycznych zdarzenia drogowego z dnia 20 maja 2019r. powód doznał obrażeń narządów ruchów w postaci złamania obojczyka lewego. U powoda zastosowano klasyczne metody leczenia obrażeń narządów ruchu poprzez unieruchomienie kończyny i leki przeciwbólowe.

Obrażenia kliniczne organizmu powoda w postaci stanu po obrażeniach obręczy barkowej lewej kończyny górnej na skutek urazu z dnia 20 maja 2019r. spowodowały u powoda powstanie trwałego uszczerbku na zdrowiu w rozmiarze 5%.

(opinia biegłego ortopedy k. 140-143)

Powód, w wyniku zdarzenia, poza szkodą na osobie poniósł również wydatki z tytułu kosztów leczenia w wysokości 270,00zł.

(rachunki k. 89, faktura Vat k. 90)

Powód wezwał pozwaną do naprawienia szkody na mieniu i osobie w związku ze skutkami zdarzenia komunikacyjnego poprzez zapłatę kwot pieniężnych stanowiących odszkodowanie i zadośćuczynienie.

Pozwana odmówiła powodowi rekompensaty uszczerbku na mieniu i dobrach osobistych.

(przedsądowe wezwanie do zapłaty k. 27, 91-92, stanowisko pozwanej k. 28)

Sąd uznał za przydatne do ustalenia stanu faktycznego opinie sporządzoną przez biegłych z zakresu rekonstrukcji zdarzeń drogowych i wyceny wartości pojazdów oraz ortopedii albowiem jest są one pełne, jasne, zrozumiałe, wyczerpujące i kompleksowe oraz wewnętrznie spójne. Biegli w poszczególnych opiniach udzielili odpowiedzi na wszystkie postawione w tezach dowodowych pytania, sformułowania zawarte w treści każdej z opinii pozwalają na zrozumienie wyrażonych w nich ocen i poglądów oraz sposobu dochodzenia do nich, a ponadto biegli przedstawili metody badawcze i materiał badawczy, na którym się oparli. Wnioski końcowe każdej z opinii są zwięzłe i precyzyjne, a ponadto wnioski opinii są logiczne i znajdują oparcie w przeprowadzonych przez biegłych badaniach i nie budzą zastrzeżeń, co do ich trafności w porównaniu z podanym w opinii materiałem badawczym.

Ponadto biegły z zakresu rekonstrukcji zdarzeń drogowych i wyceny wartości pojazdów w sposób fachowy i rzeczowy ustosunkował się do wszystkich zarzutów skierowanych w stosunku do opinii wypowiadając się szczegółowo w obszarze każdego zastrzeżenia odwołując się przy tym do dokumentarnego materiału dowodowego oraz reguł postępowania przy sporządzaniu takiego typu operatów.

Za wiarygodne należało uznać zaliczone w poczet materiału dowodowego dokumenty zgromadzone w postępowaniu albowiem zostały one sporządzone przez uprawnione organy w ramach przysługujących im kompetencji, w sposób rzetelny i fachowy. Ich prawdziwość i autentyczność nie wzbudziła w ocenie Sądu wątpliwości.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje.

Na wstępie należy wskazać, iż Sądy cywilne orzekają w granicach określonego przez stronę powodową żądania (art. 187 § 1 pkt 1 kpc). Elementem uzupełniającym owo żądanie są okoliczności faktyczne je uzasadniające (art. 187 § 1 pkt 2 kpc).

W warunkach przedmiotowej sprawy zaistniały okoliczności, o których mowa w treści art. 11 kpc, który to przepis statuuje zasadę związania ustaleniami wyroku karnego ze skutkami erga omnes.

Określona w art. 11 kpc moc wiążąca wyroku karnego oznacza, że w sprawie cywilnej niedopuszczalne jest dokonywanie jakichkolwiek własnych ustaleń co do tych okoliczności, którymi, zgodnie z omawianym przepisem, sąd jest związany w postępowaniu cywilnym. Okoliczności te nie mogą być przedmiotem postępowania dowodowego ani oceny sądu, a więc nie ma do nich zastosowania zasada swobodnej oceny dowodów (art. 233 kpc), a sąd w sprawie cywilnej dokonuje tylko subsumcji pod odpowiedni przepis prawa materialnego cywilnego wiążących ustaleń wynikających z wyroku karnego oraz ewentualnych własnych ustaleń dotyczących pozostałych okoliczności istotnych w rozpoznawanej sprawie. Istota związania sądu cywilnego skazującym wyrokiem karnym wyraża się w tym, że w skład podstawy faktycznej rozstrzygnięcia sądu cywilnego wchodzi czyn opisany w sentencji karnego wyroku skazującego, a

sąd ten pozbawiony jest możliwości dokonywania ustaleń w tym zakresie, w tym w szczególności ustaleń odmiennych niż przeniesione na podstawie tego wyroku z procesu karnego.

W dacie wyrokowania orzeczenie skazujące Sądu Rejonowego w Kaliszu w sprawie o sygn. akt II K 1336/19 posiadało atrybuty prawomocności materialnej i formalnej predestynujące w niniejszej sprawie zakres i granice ustaleń faktycznych Sądu oraz ramy postępowania dowodowego i jego oceny.

Na podstawie art. 415 kc kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia.

W świetle treści przepisu art. 415 kc za szkodę odpowiada osoba, której zawinione zachowanie się jest źródłem powstania szkody. Czyn sprawcy pociągający za sobą odpowiedzialność cywilną musi być bezprawny, a więc niezgodny z obowiązującymi zasadami porządku prawnego, a przy tym zawiniony. Przesłankami odpowiedzialności deliktowej są: powstanie szkody, zdarzenie, związek przyczynowy pomiędzy zdarzeniem z którym ustawa łączy obowiązek odszkodowawczy oznaczonego podmiotu a szkodą oraz wina sprawcy. Pod pojęciem szkody rozumie się – najogólniej rzecz biorąc – uszczerbek w dobrach prawnie chronionych osoby poszkodowanej. Element winy będzie się wyrażał przede wszystkim w sposobie poruszania się przez uczestnika kierowanym przezeń pojazdem w kontekście możliwości przypisania mu wszelkiej nieprawidłowości z punktu widzenia właściwej techniki i taktyki jazdy, zachowania należytej w danych warunkach pogodowych i drogowych ostrożności, możliwości dostrzeżenia nadjeżdżającego pojazdu i uniknięcia zderzenia. – por. wyrok SN z dnia 18 listopada 2004r. w sprawie o sygn. akt I CK 242/04, opubl. Legalis.

W celu przypisania odpowiedzialności cywilnej posiadaczowi pojazdu – musi zaistnieć adekwatny związek przyczynowy łączący ruch pojazdu ze szkodą, tj. między krzywdą a zdarzeniem ją wyrządzającym albowiem rolą oraz istotą związku przyczynowego jako przesłanki roszczenia o zadośćuczynienie jest ocena, czy doznana szkoda niemajątkowa może być normalnym skutkiem zdarzenia szkodzącego, przy czym stopień natężenia doznanej krzywdy, tj. rodzaj, charakter, długotrwałość ujemnych przeżyć, a także ich intensywność, stanowi tylko przesłankę określającą wysokość zadośćuczynienia, a nie przesłankę zasadności samego roszczenia z tego tytułu, przy przyjęciu, że treść art. 445 § 1 kc oraz art. 448 kc stanowią *lex specialis* w stosunku do art. 361 § 1 kc – por. wyrok s.apel. w Łodzi z dnia 11 marca 2014r. w sprawie o sygn. akt I ACa 1184/13, opubl. LEX nr 1454546, wyrok s.apel. w Białymstoku z dnia 18 czerwca 2014r. w sprawie o sygn. akt I ACa 175/14, opubl. LEX nr 1489037, wyrok s.apel. w Gdańsku z dnia 12 czerwca 2014r. w sprawie o sygn. akt I ACa 8/14, opubl. LEX nr 1500753, wyrok s.apel. w Katowicach z dnia 12 marca 2014r. w sprawie o sygn. akt I ACa 1193/13, opubl. LEX nr 1451641.

Szkoda niemajątkowa i majątkowa musi pozostawać w normalnym związku przyczynowym z wypadkiem w rozumieniu art. 361 § 1 kc.

Na tle art. 361 § 1 kc odnotowania wymaga, że na gruncie tego przepisu „obojętne jest, czy ma miejsce związek przyczynowy bezpośredni, czy pośredni oraz, czy jest to związek przyczynowy złożony, wieloczłonowy, z tym, że odpowiedzialność cywilną uzasadnia jedynie taki związek przyczynowy wieloczłonowy, w którym między poszczególnymi ogniwami zachodzi normalna zależność przyczynowa, a więc każde ogniwo tego związku podlega ocenie z punktu widzenia przyczynowości adekwatnej.

Norma zawarta w przepisie art. 361 § 1 kc opiera się na założeniach teorii adekwatnego związku przyczynowego, w wersji obiektywnej, zwanego też „normalnym związkiem przyczynowym”. Teoria ta zakłada, że związek przyczynowy zachodzi tylko wtedy, gdy w grupie wszystkich przyczyn i skutków mamy do czynienia jedynie z takimi przyczynami, które normalnie powodują określone skutki. Nie wystarczy więc stwierdzić istnienie związku przyczynowego jako takiego, lecz należy stwierdzić, że chodzi o następstwa normalne (a nie niezwykle, nadzwyczajne).

Związek przyczynowy należy pojmować jako obiektywne powiązanie ze sobą zjawiska nazwanego „przyczyną” ze zjawiskiem określonym jako „skutek”. Istnienie związku przyczynowego jako zjawiska obiektywnego determinowane jest okolicznościami faktycznymi sprawy. W pierwszej kolejności należy za pomocą testu „*conditio sine qua non*” zbadać, czy określony skutek stanowi obiektywne następstwo zdarzenia, które wskazano jako jego przyczynę, to znaczy, czy oceniany skutek nastąpiłby mimo braku wskazanej przyczyny. Jeżeli odpowiedź jest negatywna, czyli

badany skutek nastąpiłby również mimo nieobecności tej przyczyny należy stwierdzić, że nie występuje żaden obiektywny związek przyczynowy i nie ma potrzeby dalszego badania, czy relacje pomiędzy przyczyną a skutkiem są adekwatne w rozumieniu art. 361 § 1 kc. Pojawienie się w przebiegu kauzalnym przyczyny zewnętrznej, nie powiązanej z działaniem lub zaniechaniem podmiotu odpowiedzialnego za powstanie szkody, przesądza o braku związku przyczynowego, jeśli bez przyczyny pierwotnej szkoda i tak powstałaby. Przepis art. 361 § 1 kc wiąże jednak odpowiedzialność tylko z normalnymi następstwami zjawisk stanowiących jej podstawę. W razie pozytywnego stwierdzenia, że dany fakt był koniecznym warunkiem wystąpienia skutku, należy rozważyć, czy wspomniane powiązania można traktować jako „normalne”, tzn. typowe lub oczekiwane w zwykłej kolejności rzeczy. Typowym jest skutek jaki daje się przewidzieć w zwykłym porządku rzeczy, taki, o którym na postawie zasad doświadczenia życiowego, wiadomo, że jest charakterystyczny dla danej przyczyny jako normalny rezultat określonego zjawiska. Nie mieści się w płaszczyźnie adekwatnego związku przyczynowego skutek, który wprawdzie daje się łączyć z określonym zdarzeniem początkowym w sensie oddziaływania sprawczego, ale jest następstwem nietypowym, tj. nie występującym w kolejności zdarzeń, która charakterystyczna jest dla określonej przyczyny i przez to nie dającym się uwzględnić w ewentualnych przewidywaniach, a zarazem zależny jest w istocie od innych zdarzeń, które w zbiegu z przyczyną wyjściową jawią się jako przypadkowy zbieg okoliczności – por. wyrok s.apel. w Lublinie z dnia 20 maja 2015r. w sprawie o sygn. akt I ACa 968/14, opubl. LEX nr 1770850, wyrok s.apel. w Białymstoku z dnia 8 kwietnia 2015r. w sprawie o sygn. akt I ACa 959/14, opubl. LEX nr 1667508, wyrok s.apel. w Warszawie z dnia 4 listopada 2014r. w sprawie o sygn. akt VI ACa 68/14, opubl. LEX nr 1624064, wyrok s.apel. w Łodzi z dnia 28 października 2014r. w sprawie o sygn. akt I ACa 824/14, opubl. LEX nr 1554766, wyrok s.apel. w Lublinie z dnia 13 lutego 2014r. w sprawie o sygn. akt I ACa 785/13, opubl. LEX nr 1469375.

Sąd rozpoznający niniejszą sprawę podziela pogląd prawny zaprezentowany przez Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 12 kwietnia 2012r. w sprawie o sygn. akt III CZP 80/11, opubl. OSNC 2012/10/112 oraz w postanowieniu z dnia 20 czerwca 2012r. w sprawie o sygn. akt III CZP 85/11, opubl. OSNC 2013/3/37.

Obowiązkiem sprawcy szkody komunikacyjnej jest przywrócenie uszkodzonego pojazdu do stanu poprzedniego, co oznacza, że pojazd ma być sprawny technicznie i zapewnić poszkodowanemu komfort jazdy w takim stopniu jak przed zdarzeniem, co powoduje, że należy ustalić odszkodowanie w kwocie, która zapewnia przywrócenie pojazdu do stanu sprzed zdarzenia wyrządzającego szkodę jako całości. Przywrócenie stanu poprzedniego ma miejsce, jeżeli stan pojazdu po naprawie pod każdym istotnym względem stanu technicznego, zdolności użytkowania, części składowych, trwałości, wyglądu estetycznego itd. odpowiada stanowi pojazdu przed uszkodzeniem.

Należy stwierdzić, iż poszkodowanemu przysługuje pełne prawo do odszkodowania ustalonego według cen części oryginalnych pochodzących bezpośrednio od producenta pojazdu, niezależnie od wieku pojazdu, stanu jego wyeksploatowania i tego, że w obrocie dostępne są również tzw. części alternatywne - części zamienne nie będące częściami oryginalnymi albowiem dzięki naprawie dokonanej z wykorzystaniem części oryginalnych stan pojazdu jest - pod względem technicznym, użytkowym, trwałości i estetyki - najbardziej zbliżony do jego stanu sprzed kolizji, co odpowiada zasadzie pełnego odszkodowania.

Zasada pełnego odszkodowania ma zapewnić całkowitą kompensatę doznanego uszczerbku, w granicach normalnego związku przyczynowego. Odstępstwo od tego i zastosowanie zasady *compensatio lucri cum damno* mogłoby mieć miejsce tylko wyjątkowo, gdyby zastosowanie nowych oryginalnych części w sposób istotny spowodowało wzrost wartości pojazdu uszkodzonego w stosunku do stanu przed wyrządzeniem szkody.

Stratę określa się przez porównanie wartości pojazdu przed zdarzeniem wyrządzającym szkodę i po przywróceniu go do stanu poprzedniego.

Strata obejmuje również utratę wartości rynkowej pojazdu uszkodzonego w stosunku do pojazdu o takich samych parametrach nie noszącego cech ingerencji w jego strukturę.

Koszt naprawy uszkodzonego w wypadku komunikacyjnym pojazdu, nieprzewyższający jego wartości sprzed wypadku, nie jest nadmierny w rozumieniu art. 363 § 1 kc. Przyjmuje się bowiem, że nieopłacalność naprawy,

będąca przesłanką wystąpienia tzw. szkody całkowitej, ma miejsce wówczas, gdy jej koszt przekracza wartość pojazdu sprzed wypadku. Stan majątku poszkodowanego, niezakłócony zdarzeniem szkodowym, wyznacza bowiem rozmiar należnego odszkodowania – por. postanow. SN z dnia 12 stycznia 2006r. w sprawie o sygn. akt III CZP 76/05, opubl. LEX nr 175463, wyrok SN z dnia 20 października 1972r. w sprawie o sygn. akt II CR 425/72, opubl. OSNC 1973/6/111.

Jak już wskazano poszkodowanemu należy zwrócić „wszelkie celowe, ekonomicznie uzasadnione wydatki” – por. wyrok SN z dnia 20 października 1972r. w sprawie o sygn. akt II CR 425/72, opubl. OSNC 1973, nr 6, poz. 111. W wypadku nieopłacalności naprawy uszkodzonego pojazdu, odpowiedzialny za wypadek obowiązany jest do zapłacenia odszkodowania według wartości pojazdu przed wypadkiem, pomniejszonej o jego wartość po wypadku – por. wyrok SN z dnia 20 kwietnia 1971r. w sprawie o sygn. akt II CR 475/70, opubl. OSPiKA 1971r., nr 12, poz. 231. Przyjmując jako zasadę, że poszkodowany może domagać się (kosztów) wyremontowania pojazdu, że wtedy (tylko wtedy), gdyby remont pojazdu okazał się dla poszkodowanego niemożliwy albo pociągał za sobą nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do formy odszkodowania, polegającego na zapłaceniu kwoty odpowiadającej „różnicy między wartością pojazdu przed wypadkiem a ceną uzyskaną z likwidacji” – por. wyrok SN z dnia 1 września 1970r. w sprawie o sygn. akt II CR 371/70, opubl. OSNC 1971, nr 5, poz. 93.

Świadczenie zobowiązanego polegające na przywróceniu stanu poprzedniego lub zapłaceniu kwoty odpowiadającej wartości takiego przywrócenia (kosztów naprawy pojazdu) nie powinno bowiem przekraczać kosztów celowych, ekonomicznie uzasadnionych. Gdy w konkretnych okolicznościach sprawy zostanie stwierdzony brak ekonomicznego uzasadnienia naprawienia szkody we wskazany sposób, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do innej formy odszkodowania. Polega ona na zapłaceniu kwoty wyrównującej uszczerbek majątkowy wyrażający się różnicą pomiędzy wartością pojazdu przed i po uszkodzeniu. Typową sytuacją, w której tak trzeba będzie określić zakres obowiązku odszkodowawczego, jest taka, w której koszt naprawy pojazdu wydatnie, znacznie, przekraczałby wartość pojazdu przed wypadkiem. W takim wypadku przywrócenie stanu poprzedniego (wyłożenie kosztów takiego przywrócenia) pociągałoby za sobą dla poszkodowanego nadmierne koszty (art. 363 § 1 kc). Gdyby więc koszt naprawy pojazdu był znacznie wyższy od wartości pojazdu przed uszkodzeniem, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do kwoty odpowiadającej różnicy wartości pojazdu sprzed i po wypadku. Takie ustalenie wysokości szkody („strat, które poszkodowany poniósł”) i sposobu jej naprawienia nie pozostaje w sprzeczności z zasadami określonymi w art. 361 § 2 i 363 § 1 kc.

Poprzez szkodę całkowitą należy zatem rozumieć odszkodowanie ustalone w wysokości odpowiadającej różnicy pomiędzy wartością pojazdu mechanicznego sprzed zdarzenia powodującego szkodę, a wartością pojazdu w stanie uszkodzonym, którego naprawa okazała się niemożliwa lub nieopłacalna – por. wyrok SA w Łodzi z dnia 15 stycznia 2013r. w sprawie o sygn. akt I ACA 1112/12, opubl. Legalis, wyrok SN z dnia 20 lutego 2002r. w sprawie o sygn. akt V CKN 903/00), opubl. OSNC OSNC 2003 nr 1, poz. 15.

Mając na względzie podstawę faktyczną i prawną odpowiedzialności pozwanej oraz treść opinii biegłego sądowego, w szczególności oznaczone przez biegłego wartość pojazdu powoda w dacie zdarzenia i koszt restytucji pojazdu do stanu sprzed wypadku, to w warunkach niniejszej sprawy mamy do czynienia z zaprezentowaną powyżej sytuacją wystąpienia szkody całkowitej, przy czym jako wartość uszkodzonego pojazdu Sąd uznał wysokość uzyskanej ceny transakcyjnej przez powoda w wyniku jego sprzedaży z dnia 31 grudnia 2019r., tj. kwotę 5.500,00zł.

Z podanych wyżej względów Sąd przy uwzględnieniu, że w pojeździe wystąpiła tzw. szkoda całkowita zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 7.744,00zł (13.244,00zł – wartość rynkowa pojazdu – 5.500,00zł – wartość uszkodzonego pojazdu (wartość ustalona na podstawie ceny transakcyjnej z umowy sprzedaży z dnia 31 grudnia 2019r.) = 7.744,00zł, którą to kwotę należało powiększyć o wartość 599,99zł (koszt prywatnej ekspertyzy przedsądowej) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 12 lipca 2019r. do dnia zapłaty.

Zdaniem Sadu powód był uprawniony do uzyskania zwrotu kosztów poniesionych z tytułu sporządzenia przedsądowej prywatnej ekspertyzy w sytuacji dochodzenia należności od pozwanej. Charakter odpowiedzialności pozwanej uzasadnia przyjęcie, że obok bezpośrednich skutków, w ramach normalnego związku przyczynowego, mogą znajdować

się pośrednie działania, powodujące uszczerbek majątkowy związany ze zdarzeniem powodującym szkodę (stratę), która także powinna być wyrównana. Takim działaniem jest pozyskanie materiału dowodowego opartego o wiedzę specjalną oraz profesjonalnej pomocy prawnej, aby postępowanie przeprowadzone zostało sprawnie i fachowo, bez konieczności uruchamiania drogi sądowej. Koszty tak pozyskanego dokumentu mieszczą się w pojęciu szkody powoda, a tak poniesione wydatki finansowe powoda na etapie przedsądowego dochodzenia roszczeń pozostają w związku przyczynowym z działaniem pozwanej i jego odpowiedzialnością (por. art. 361 kc i art. 363 kc) – por. uchwała SN z dnia 2 września 2019r. III CZP 99/18, opubl. Legalis.

O roszczeniu ubocznym orzeczono w oparciu o treść art. 481 § 1 i 2 - 2⁴ kc.

Z podanych powyżej względów orzeczono jak w pkt I. sentencji wyroku.

Zadośćuczynienie pełni przede wszystkim funkcję kompensacyjną, czyli jego rolą jest wynagrodzenie krzywdy (szkody niemajątkowej) rozumianej jako cierpienie fizyczne (ból i innego rodzaju dolegliwości) i psychiczne (ujemne odczucia przeżywane w związku z cierpieniami fizycznymi lub następstwami uszkodzenia ciała lub rozstrojem zdrowia), aby przynajmniej w ten sposób częściowo przywrócić równowagę zachwianą w wyniku popełnienia czynu niedozwolonego. Okoliczność powyższa powoduje, że o rozmiarze należnego zadośćuczynienia decyduje w pierwszym rzędzie rozmiar i natężenie doznanej krzywdy, tj. rodzaj, charakter, długotrwałość cierpień fizycznych i ujemnych doznań psychicznych, ich intensywność, nieodwracalność negatywnych skutków zdrowotnych, np. stopień i trwałość kalectwa, w tym potrzeby stałej rehabilitacji, zażywania środków farmakologicznych, utrata perspektyw na przyszłość, konieczność korzystania z opieki osób trzecich, poczucie wykluczenia i nieprzydatności społecznej, a ponadto prognozy na przyszłość (polepszenie lub pogorszenie stanu zdrowia) oraz towarzyszące jej poczucie bezradności powodowanej koniecznością korzystania z opieki innych osób oraz nieprzydatności społecznej, a także wiek poszkodowanego, konieczność zmiany zatrudnienia, niemożność wykonywania zawodu, uprawiania sportów, pracy twórczej lub artystycznej, utratę kontaktów towarzyskich, zmianę trybu życia, przyzwyczajzeń, czy też sposobu spędzania wolnego czasu.

Zmierzenie rozmiaru doznanej krzywdy nie jest możliwe, gdyż krzywda stanowi subiektywne przeżycie danej osoby. Niezbędne jest wszakże odniesienie wysokości żądanej kwoty do konkretnych, obiektywnych okoliczności faktycznych w danej sprawie, a nie do subiektywnego poczucia krzywdy osoby uprawnionej.

Wysokość zadośćuczynienia odpowiadająca doznanej krzywdzie powinna być odczuwalna dla poszkodowanego i przynosić mu równowagę emocjonalną, naruszoną przez doznane cierpienia psychiczne i fizyczne. Zadośćuczynienie przyznawane jest jednorazowo, zatem musi rekompensować całą krzywdę w postaci cierpień fizycznych i psychicznych już doznanych jak i tych, które w związku z doznaniem uszkodzeniem ciała wystąpią w przyszłości jako możliwe do przewidzenia następstwa czynu niedozwolonego, a także prognozę na przyszłość – por. wyrok s.apel. w Warszawie z dnia 5 czerwca 2014r. w sprawie o sygn. akt I ACa 1670/13, opubl. LEX nr 1509116, wyrok s.apel. w Krakowie z dnia 27 lutego 2014r. w sprawie o sygn. akt I ACa 1622/13, opubl. LEX nr 1563513, wyrok s.apel. w Lublinie z dnia 18 listopada 2014r. w sprawie o sygn. akt I ACa 615/14, opubl. LEX nr 1587268, wyrok s.apel. w Białymstoku z dnia 6 listopada 2014r. w sprawie o sygn. akt I ACa 457/14, opubl. LEX nr 1554625, wyrok s.apel. w Łodzi z dnia 5 lutego 2014r. w sprawie o sygn. akt I ACa 936/13, opubl. LEX nr 1439218, wyrok s.apel. w Łodzi z dnia 11 czerwca 2014r. w sprawie o sygn. akt I ACa 1593/13, opubl. LEX nr 1480479, wyrok s.apel. w Łodzi z dnia 13 grudnia 2013r. w sprawie o sygn. akt I ACa 829/13, opubl. LEX nr 1416140, wyrok s.apel. w Gdańsku z dnia 15 stycznia 2014r. w sprawie o sygn. akt V ACa 755/13, opubl. LEX nr 1454457

Przenosząc powyższe rozważania na grunt przedmiotowej sprawy należy stwierdzić, iż pomiędzy zdarzeniem i powstałą u powoda szkodą niemajątkową istnieje adekwatny związek przyczynowy, który nie pozostaje w jakiegokolwiek zależności z istniejącymi u niego schorzeniami samoistnym i innymi dolegliwościami, a ocena zdiagnozowanych u powoda schorzeń powypadkowych, ich rodzaj, charakter, rozmiar, jakość, intensywność i czas trwania, wpływ na funkcjonowanie w życiu osobistym i zawodowym oraz starania o odwrócenie ujemnych następstw oceniane przez pryzmat kwantyfikatorów decydujących o wysokości zadośćuczynienia wskazują, iż przyznana przez Sąd

kwota zadośćuczynienia w łącznej wysokości 15.000,00zł, których rozmiar oszacowano przy określonych przez biegłego ortopedę rodzaju, charakteru i rozmiarów cierpień fizycznych i psychicznych powoda, a także procentowej wartości uszczerbku na zdrowiu powoda na poziomie z tytułu trwałego uszczerbku na zdrowiu z powodu urazów ortopedycznych na poziomie 5%, nie jest rażąco niska i nadmiernie wygórowana.

Odczucie krzywdy jest pojęciem subiektywnym i niewymiernym, jednak określając wysokość zadośćuczynienia Sąd kierował się przesłankami obiektywnymi, biorąc pod uwagę szeroko rozumiane cierpienia fizyczne i psychiczne poszkodowanego, w tym skutki jakie zdarzenie wywarło na organizmie powoda, w ograniczeniach w życiu codziennym, planach życiowych, możliwości funkcjonowania w rodzinie i w dotychczasowym środowisku. Przyznanie odpowiedniego zadośćuczynienia oznacza przyznanie takiej kwoty, która rozsądnie oceniana da się określić jako godziwa w realiach danej sprawy. Skutkiem tej oceny winno zaś być zasądzenie zadośćuczynienia, które wystarcza do złagodzenia doznanych cierpień, a zarazem nie premiuje osób o słabszej konstrukcji psychicznej, reagujących intensywniej na sytuacje traumatyczne lub też nie prowadzi do pokrzywdzenia osób o osobowości zamkniętej, kumulującej w sobie wewnętrzne emocje.

W szczególności Sąd miał na względzie rodzaj, charakter i rozmiar doznanej krzywdy, w tym cierpienia fizycznych i psychicznych, a także przebyty proces leczenia i rehabilitacji, czas jego trwania i jego rezultaty oraz wpływ zdarzenia na bieżące funkcjonowanie powoda w życiu osobistym, rodzinnym i zawodowym.

Kwota zadośćuczynienia nie może stanowić źródła wzbogacenia dla poszkodowanego, a jedynym kryterium dla oceny wysokości zasądanego zadośćuczynienia jest rozmiar krzywdy doznanej przez poszkodowanego. Zadośćuczynienie powinno być bowiem zarazem środkiem pomocy dla poszkodowanego i pozostawać w odpowiednim stosunku do rozmiarów krzywdy, winna ona uwzględniać aktualne warunki i przeciętną stopę życiową społeczności, w której przebywa pokrzywdzony, przy czym rozmiar szkody niemajątkowej, ustala się, uwzględniając moment wyrokowania. – por. wyrok SN z dnia 29 sierpnia 2013r. w sprawie o sygn. akt I CSK 667/12, opubl. LEX nr 1391106, wyrok s.apel. w Warszawie z dnia 17 kwietnia 2013r. w sprawie o sygn. akt VI ACa 974/12, opubl. LEX nr 1362966, wyrok s.apel. w Katowicach z dnia 16 kwietnia 2014r. w sprawie o sygn. akt I ACa 940/13, opubl. LEX nr 1466803, wyrok SN z dnia 24 lipca 2014r. w sprawie o sygn. akt II CSK 595/13, opubl. LEX nr 1504837.

Powód był również uprawniony do żądania zwrotu wydatków z tytułu kosztów leczenia. Powód poniósł wydatki na leczenie w łącznej wysokości 270,00zł.

Świadczenie pozwanej obejmuje także uzasadnione i celowe koszty leczenia oraz rehabilitacji poszkodowanego niefinansowane ze środków publicznych. Przepis art. 444 § 1 kc nie nakłada na poszkodowanego obowiązku wykazywania, iż nie mógł skorzystać z państwowej służby zdrowia. (por. uchwała SN z dnia 19 maja 2016r. w sprawie o sygn. akt III CZP 63/15, opubl. Biul. SN 2016 nr 5).

W myśl art. 444 § 1 kc odszkodowanie obejmuje wszelkie koszty wynikłe z uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia.

Celem odszkodowania w ramach art. 444 § 1 kc jest restytucja stanu istniejącego przed wypadkiem, a jeśli jego przywrócenie nie jest możliwe, zastąpienie stanu dawnego stanem, w którym poszkodowanemu zostaną zapewnione warunki życiowe zbliżone do tych, jakie miał przed wyrządzeniem mu uszczerbku.

Ogranicza się jednak rozmiary obowiązku pokrycia „wszelkich kosztów” wymaganiem, aby ich żądanie było konieczne i celowe. Osoba, która doznała uszczerbku na zdrowiu na skutek wypadku ma zatem prawo domagać się w ramach naprawienia szkody, pokrycia wszystkich niezbędnych i celowych wydatków wynikających z tego zdarzenia. Ponadto pojęcie „wszelkie koszty”, o których mowa w art. 444 § 1 kc oznacza koszty różnego rodzaju, których nie da się z góry określić.

Celowość ponoszenia wszelkich wydatków może być związana nie tylko z możliwością uzyskania poprawy stanu zdrowia, ale też z potrzebą utrzymania tego stanu, jego niepogarszania. Muszą to być jednakże koszty, które pozostają

w związku przyczynowym z likwidacją skutków uszkodzenia ciała. Koszty te należy oceniać wg kryteriów obiektywnych w zakresie potrzeb poszkodowanego. Nie mogą to być koszty, które przekraczają te potrzeby. Realność szkody wyraża się w tym, że przyznanie odszkodowania nie uzasadnia sama utrata zdrowia i ewentualność poniesienia wydatków, ale rzeczywiste zwiększenie potrzeb powstałe w następstwie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia.

Przesłanką uwzględnienia żądania, o którym mowa w art. 444 § 1 kc jest wyłącznie wykazanie przez poszkodowanego, że suma której zwrotu domaga się od zobowiązanego do naprawienia szkody jest sumą potrzebną na koszty restytucji pełnej sprawności.

W tym miejscu należy wskazać, iż obowiązkiem stron postępowania było w ramach procesu przed Sądem przytoczenie okoliczności faktycznych, z których wywodzą roszczenia (art. 187 § 1 pkt 2 kpc) i wskazanie na dowody, których przeprowadzenie potwierdzi zasadność ich twierdzeń o faktach (art. 232 kpc i art. 6 kc). Zgodnie z zasadami procesu cywilnego ciężar gromadzenia materiału dowodowego spoczywa na stronach (art. 232 kpc., art. 3 kpc, art. 6 kc). Jego istota sprowadza się do ryzyka poniesienia przez stronę ujemnych konsekwencji braku wywiązania się z powinności przedstawienia dowodów. Skutkiem braku wykazania przez stronę prawdziwości twierdzeń o faktach istotnych dla sprawy jest tylko to, że twierdzenia takie zasadniczo nie będą mogły leżeć u podstaw sądowego rozstrzygnięcia. Strona, która nie udowodni przytoczonych twierdzeń, utraci korzyści, jakie uzyskałaby aktywnym działaniem (por. wyrok s.apel w Białymstoku z dnia 28 sierpnia 2014r. w sprawie o sygn. akt I ACa 286/14, opubl. LEX nr 1511625).

Dłużnik popada w opóźnienie, jeżeli nie spełnia świadczenia w terminie, w którym stało się ono wymagalne.

Opóźnienie świadczenia odszkodowawczego następuje, jeżeli dłużnik nie spełni świadczenia niezwłocznie po wezwaniu go przez wierzyciela i od tej chwili należą się wierzycielowi odsetki. W razie wyrządzenia szkody czynem niedozwolonym odsetki należą się poszkodowanemu już od chwili zgłoszenia roszczenia o zapłatę odszkodowania, w tej bowiem chwili staje się, zgodnie z art. 455 kc, wymagalny obowiązek spełnienia świadczenia odszkodowawczego. – por. wyrok s.apel. w Warszawie z dnia 18 stycznia 2013r. w sprawie o sygn. akt VI ACa 1150/12, opubl. LEX nr 1314923, wyrok SN z dnia 8 lutego 2012r. w sprawie o sygn. akt V CSK 57/11, opubl. LEX nr 1147804.

Wymagalne roszczenie o zadośćuczynienie powoduje stan opóźnienia po jego sprecyzowaniu co do wysokości i wezwaniu dłużnika do zapłaty konkretnej kwoty z tego tytułu – por. wyrok s.apel. w Rzeszowie z dnia 15 maja 2014r. w sprawie o sygn. akt I ACa 77/14, opubl. LEX nr 1506727.

O roszczeniu ubocznym orzeczono w oparciu o treść art. 481 § 1 i 2 - 2⁴ kc.

Odsetki na podstawie art. 481 kc należą się jeżeli zobowiązany nie płaci należnego zadośćuczynienia w terminie wynikającym z przepisu szczególnego lub art. 455 kc. Nie sprzeciwia się temu okoliczność, że zasądzenie zadośćuczynienia jest fakultatywne, a jego wysokość zależy od oceny sądu oraz, że do zadośćuczynienia stosuje się art. 363 § 2 kc albowiem orzeczenie sądu przyznające zadośćuczynienie ma charakter rozstrzygnięcia deklaratoryjnego, nie zaś konstytutywnego. W świetle art. 455 kc roszczenie o zadośćuczynienie, jako roszczenie pieniężne - w przypadku braku oznaczenia terminu spełnienia świadczenia - staje się wymagalne z chwilą wezwania do zapłaty. Stąd też odsetki za opóźnienie w zapłacie zadośćuczynienia należnego uprawnionemu należą się już od tej chwili, czemu nie stoi na przeszkodzie to, że wysokość świadczenia jest ostatecznie kształtowana przez sąd. – por. wyrok s.apel. w Rzeszowie z dnia 29 sierpnia 2013r. w sprawie o sygn. akt I ACa 203/13, opubl. LEX nr 1396899, wyrok s.apel. w Lublinie z dnia 27 marca 2013r. w sprawie o sygn. akt I ACa 807/12, opubl. LEX nr 1306007, wyrok s.apel. w Łodzi z dnia 9 stycznia 2014r. w sprawie o sygn. akt I ACa 459/13, opubl. LEX nr 1416095.

Wymagalność roszczenia odsetkowego dochodzonego w związku z podwyższeniem roszczenia w toku toczącego się już postępowania przysługuje powodowi od daty jego zgłoszenia.

W związku z powyższym Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powoda łączną kwotę 15.000,00zł tytułem zadośćuczynienia za szkodę na osobie oraz kwotę 270,00zł tytułem odszkodowania w związku z poniesionymi przez

powoda wydatkami na leczenie wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwot 5.000,00zł, 270,00zł i 10.000,00zł odpowiednio od dnia 12 lipca 2019r., 20 marca 2020r. i 30 listopada 2020r. do dnia zapłaty.

Z podanych powyżej względów orzeczono jak w pkt II. sentencji wyroku.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 108 § 1 kpc w zw. z art. 98 § 1 – 3 kpc i art. 100 kpc i art. 102 kpc oraz w oparciu o treść § 2 pkt 4 w zw. z § 19 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. 2018.265 – j.t.) oraz art. 13 ust. 1 i art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. 2020.755 – j.t. ze zm.) i art. 1 ust. 1 pkt 2 i art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 16 listopada 2006r. o opłacie skarbowej (Dz. U. 2020.1546 – j.t. ze zm.).

Połączenie – na podstawie art. 219 kpc – kilku oddzielnych spraw w celu ich łącznego rozpoznania lub także rozstrzygnięcia jest zabiegiem technicznym, który nie prowadzi do powstania jednej nowej sprawy i nie pozbawia połączonych spraw ich odrębności oraz nie zmienia faktu, że łącznie rozpoznawane i rozstrzygane sprawy są nadal samodzielnymi sprawami.

W razie połączenia kilku spraw do wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia, zwrot kosztów procesu przysługuje odrębnie w każdej z połączonych spraw – por. postan. SN z dnia 29 sierpnia 2017r., I UZ 27/17, opubl. Legalis, postan. SN z dnia 22 listopada 2012r., II CZ 126/12, opubl. Legalis.

O wynagrodzeniu za pomoc prawną udzieloną pozwanej przez radcę prawnego z urzędu orzeczono na podstawie § 8 pkt 4 w zw. z § 4 ust. 3 i 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz. U. 2019.68 – j.t.).

Z tych wszystkich względów orzeczono jak w pkt III. – V. sentencji wyroku.